

อนุสัญญาฉบับที่ ๑๘๒ ว่าด้วยรูปแบบที่เลวร้ายที่สุดของการใช้แรงงานเด็ก ค.ศ. ๑๙๙๕ (พ.ศ. ๒๕๔๒)

การประชุมใหญ่ขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ

ซึ่งได้จัดขึ้น ณ นครเจนีวา โดยคณะประศาสน์การของสำนักงานแรงงานระหว่างประเทศ และได้ประชุมกันเป็นสมัยที่ ๘๗ เมื่อวันที่ ๑ มิถุนายน ค.ศ. ๑๙๙๕ (พ.ศ. ๒๕๔๒) และ

ได้คำนึงถึง ความจำเป็นในการรับรองตราสารใหม่ เพื่อการห้ามและการขจัดรูปแบบที่เลวร้ายที่สุดของการใช้แรงงานเด็ก ในฐานะที่มีความสำคัญเป็นอันดับต้นสำหรับการปฏิบัติทั้งภายในประเทศและระหว่างประเทศ รวมถึง ความช่วยเหลือและความร่วมมือระหว่างประเทศ เพื่อเสริมอนุสัญญาและข้อแนะนำด้วยอายุขั้นต่ำที่อนุญาติให้ทำงานได้ ค.ศ. ๑๙๗๓ (พ.ศ. ๒๕๑๖) ซึ่งยังคงเป็นตราสารพื้นฐานเรื่องแรงงานเด็ก และ

ได้พิจารณาว่า การขจัดรูปแบบที่เลวร้ายที่สุดของการใช้แรงงานเด็กที่มีประสิทธิผล จำเป็นต้องดำเนินการให้ครอบคลุมทุกด้านโดยทันที โดยคำนึงถึงความสำคัญของการศึกษาขั้นพื้นฐานแบบให้เปล่า และความจำเป็นในการนำเด็กที่เกี่ยวข้องออกจากงานดังกล่าวทั้งหมด และจัดให้มีการฟื้นฟูและการบูรณาการทางสังคมให้แก่เด็กเหล่านั้น ขณะเดียวกัน ก็ต้องให้ความสนใจโดยตรงต่อความต้องการของครอบครัวของเด็กเหล่านั้นด้วย และ

ได้ระลึกถึง ข้อมติว่าด้วยการจัดการใช้แรงงานเด็ก ซึ่งรับรองโดยที่ประชุมใหญ่แรงงานระหว่างประเทศสมัยที่ ๘๗ ในปี ค.ศ. ๑๙๙๖ (พ.ศ. ๒๕๓๙) และ

ได้ตระหนักว่า แรงงานเด็กที่ขยายมากขึ้นนั้นมีสาเหตุจากความยากจน และตระหนักว่าการแก้ปัญหาระยะยาวนั้น ขึ้นอยู่กับความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจที่ยั่งยืน อันนำไปสู่ความก้าวหน้าทางสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การบรรเทาความยากจน และการให้การศึกษาอย่างทั่วถึง และ

ได้ระลึกถึง อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก ซึ่งรับรองโดยสมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติ เมื่อวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ค.ศ. ๑๙๘๙ (พ.ศ. ๒๕๓๒) และ

ได้ระลึกถึง ปฏิญญาขององค์การแรงงานระหว่างประเทศว่าด้วย หลักการและสิทธิขั้นพื้นฐานในการทำงานและการติดตามผล ซึ่งรับรองโดยที่ประชุมใหญ่แรงงานระหว่างประเทศ สมัยที่ ๘๖ ในปี ค.ศ. ๑๙๙๘ (พ.ศ. ๒๕๔๑) และ

ได้ระลึกว่า รูปแบบที่เลวร้ายที่สุดบางรูปแบบของการใช้แรงงานเด็กอยู่ภายใต้ตราสารระหว่างประเทศอื่น ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง อนุสัญญาว่าด้วยแรงงานบังคับ ค.ศ. ๑๙๓๐ (พ.ศ. ๒๔๗๓) และอนุสัญญาเสริมของสหประชาชาติว่าด้วยการเลิกทาส การค้าทาส และสถาบันและแนวปฏิบัติที่คล้ายคลึงกับการใช้ทาส ค.ศ. ๑๙๕๖ (พ.ศ. ๒๔๙๙) และ

ได้มีมติรับรองข้อเสนอเฉพาะบางประการเกี่ยวกับการใช้แรงงานเด็ก ซึ่งเป็นหัวข้อที่ ๔ ของระเบียบวาระการประชุมของสมัยการประชุม และ

ได้พิจารณากำหนดว่า ข้อเสนอเหล่านี้ต้องอยู่ในรูปของอนุสัญญาระหว่างประเทศ จึงรับรองอนุสัญญาต่อไปนี้ ซึ่งให้เรียกว่าอนุสัญญาว่าด้วยรูปแบบที่เลวร้ายที่สุดของการใช้แรงงานเด็ก ค.ศ. ๑๙๙๙ (พ.ศ. ๒๕๔๒) เมื่อวันที่สิบเจ็ด เดือนมิถุนายน คริสตศักราชหนึ่งพันเก้าร้อยเก้าสิบเก้า

มาตรา ๑

สมาชิกแต่ละรัฐที่ให้สัตยาบันต่ออนุสัญญานี้ต้องดำเนินมาตรการโดยทันทีและมีประสิทธิผล เพื่อให้การห้ามและการจกักรูปแบบที่เลวร้ายที่สุดของการใช้แรงงานเด็ก เป็นเรื่องสำคัญเร่งด่วน

มาตรา ๒

เพื่อวัตถุประสงค์แห่งอนุสัญญานี้ คำว่า "เด็ก" ต้องหมายถึง บุคคลทั้งปวงผู้มีอายุต่ำกว่า ๑๘ ปี

มาตรา ๓

เพื่อวัตถุประสงค์แห่งอนุสัญญานี้ คำว่า "รูปแบบที่เลวร้ายที่สุดของการใช้แรงงานเด็ก" ประกอบด้วย

- (ก) รูปแบบทั้งปวงของการใช้ทาส หรือแนวปฏิบัติที่คล้ายคลึงกับการใช้ทาส เช่น การขายและการค้าเด็ก แรงงานขุดหินและทาสติดที่ดิน แรงงานบังคับหรือการเกณฑ์แรงงาน รวมทั้งการบังคับหรือการเกณฑ์เด็กให้เข้าร่วมในความขัดแย้งที่ใช้อาวุธ
- (ข) การใช้ การจัดหา หรือการเสนอเด็กเพื่อการค้าประเวณี เพื่อการผลิตสื่อลามกอนาจาร หรือเพื่อการแสดงลามกอนาจาร
- (ค) การใช้ การจัดหา หรือการเสนอเด็กเพื่อกิจกรรมที่ผิดกฎหมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการผลิตและการค้ายาเสพติด ตามที่นิยามไว้ในสนธิสัญญาระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง
- (ง) งานซึ่งโดยลักษณะหรือสภาพแวดล้อมในการทำงานนั้น อาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพอนามัย ความปลอดภัย หรือศีลธรรมของเด็ก

มาตรา ๔

๑. งานประเภทต่างๆ ตามที่กล่าวถึงในมาตรา ๓ (ง) ต้องได้รับการพิจารณากำหนดโดยข้อบังคับหรือกฎหมายภายในประเทศ หรือโดยหน่วยงานที่ทรงอำนาจ โดยคำนึงถึงมาตรฐานระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะวรรค ๓ และ ๔ ของข้อเสนอเรื่อง รูปแบบที่เลวร้ายที่สุดของการใช้แรงงานเด็ก ค.ศ. ๑๙๙๙ (พ.ศ. ๒๕๔๒) ทั้งนี้ หลังจากการปรึกษาหารือกับองค์กรของนายจ้างและคนทำงานที่เกี่ยวข้องแล้ว

๒. หน่วยงานที่ทรงอำนาจต้องระบุลักษณะของงานประเภทต่างๆ ตามที่ได้พิจารณากำหนดไว้ ทั้งนี้ หลังจากการปรึกษาหารือกับองค์กรของนายจ้างและคนทำงานที่เกี่ยวข้องแล้ว

๓. รายชื่อของประเภทงานที่ถูกพิจารณากำหนดขึ้นตามวรรค ๑ ของมาตรานี้ ต้องได้รับการทบทวน และตรวจสอบเป็นระยะๆ ตามความจำเป็น โดยการปรึกษาหารือกับองค์กรของนายจ้างและคนทำงานที่เกี่ยวข้อง

มาตรา ๕

รัฐสมาชิกแต่ละรัฐต้องสร้างหรือกำหนดกลไกที่เหมาะสม เพื่อตรวจติดตามการนำบทบัญญัติไปปฏิบัติให้อนุสัญญาบังเกิดผล ทั้งนี้ หลังจากการร่วมปรึกษาหารือกับองค์กรของนายจ้างและคนทำงานแล้ว

มาตรา ๖

๑. รัฐสมาชิกแต่ละรัฐต้องกำหนดแผนงานปฏิบัติการ เพื่อจัดรูปแบบที่เลวร้ายที่สุดของการใช้แรงงานเด็ก และนำไปปฏิบัติ โดยถือเป็นภารกิจสำคัญอันดับต้น

๒. แผนงานดังกล่าวต้องได้รับการกำหนดและนำมาปฏิบัติ โดยการปรึกษาหารือกับสถาบันต่าง ๆ ของรัฐ องค์กรของนายจ้างและของคนทำงาน และนำความคิดเห็นของกลุ่มอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องมาพิจารณาด้วย ตามความเหมาะสม

มาตรา ๗

๑. รัฐสมาชิกแต่ละรัฐต้องดำเนินมาตรการที่จำเป็นทั้งปวง เพื่อให้มั่นใจได้ว่า มีการบังคับใช้และมีการนำบทบัญญัติที่ทำให้อนุสัญญาบังเกิดผลไปปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพ รวมถึงบทบัญญัติและการปฏิบัติด้านการลงโทษทางอาญา หรือการลงโทษอื่นตามความเหมาะสม

๒. รัฐสมาชิกแต่ละรัฐต้องดำเนินมาตรการที่มีกำหนดเวลาและมีประสิทธิภาพ โดยคำนึงถึงความสำคัญของการศึกษาในการจัดการใช้แรงงานเด็ก เพื่อ

- (ก) ปกป้องเด็กไม่ให้เกี่ยวข้องกับรูปแบบที่เลวร้ายที่สุดของการใช้แรงงานเด็ก
- (ข) จัดให้มีการช่วยเหลือโดยตรงที่จำเป็นและเหมาะสม เพื่อนำเด็กออกมาจากรูปแบบที่เลวร้ายที่สุดของการใช้แรงงานเด็ก และเพื่อการฟื้นฟูและการบูรณาการทางสังคมของเด็กดังกล่าว
- (ค) ทำให้มั่นใจได้ว่า เด็กทั้งปวงที่ออกมาจากรูปแบบที่เลวร้ายที่สุดของการใช้แรงงานเด็ก สามารถได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐาน และการฝึกอาชีพโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย หากเป็นไปได้และเหมาะสม
- (ง) ระบุนักโทษและเข้าช่วยเหลือเด็กที่มีความเสี่ยงเป็นพิเศษ และ
- (จ) คำนึงถึงสถานการณ์พิเศษของเด็กหญิง

๓. รัฐสมาชิกแต่ละรัฐต้องกำหนดหน่วยงานที่ทรงอำนาจ เพื่อรับผิดชอบการนำบทบัญญัติที่ทำให้อนุสัญญาบังเกิดผลไปปฏิบัติ

มาตรา ๘

รัฐสมาชิกต่าง ๆ ต้องดำเนินขั้นตอนที่เหมาะสมต่างๆ เพื่อช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ในการทำให้ บทบัญญัติของอนุสัญญานี้บังเกิดผล โดยเสริมสร้างความช่วยเหลือและ/หรือความร่วมมือระหว่างประเทศ รวมทั้ง การสนับสนุนการพัฒนาทางเศรษฐกิจและสังคม แผนงานการจัดความยากจน และการศึกษาที่ทั่วถึง

มาตรา ๕-๑๖

บทบัญญัติมาตรฐานท้ายบท